

॥ प्रथमः प्रश्नः ॥

॥ तैत्तिरीयसंहितायां चतुर्थकाण्डे प्रथमः प्रश्नः ॥

युञ्जानः प्रथमं मनस्तत्त्वाय सविता धियः। अग्निं
ज्योतिर्निचार्य पृथिव्या अध्याभरत्। युक्ताय मनसा देवान्सुवर्यतो
धिया दिवम्। बृहज्ज्योतिः करिष्यतः सविता प्र सुवाति तान्।
युक्तेन मनसा वयं देवस्य सवितुः सवे। सुवर्गेयाय शक्त्यै। युञ्जते
मन उत युञ्जते धियो विप्रा विप्रस्य बृहतो विपश्चितः। वि होत्रा
दधे वयुनाविदेक इन्- (१)

मही देवस्य सवितुः परिष्टुतिः। युजे वां ब्रह्म पूर्य नमोभिर्वि
श्लोका यन्ति पृथ्यैव सूर्याः। शृण्वन्ति विश्वे अमृतस्य पुत्रा आ ये
धामानि दिव्यानि तस्थुः। यस्य प्रयाणमन्वन्य इद्ययुर्देवा देवस्य
महिमानमर्चतः। यः पार्थिवानि विममे स एतशो रजांसि देवः
सविता महित्वना। देव सवितुः प्र सुव यज्ञं प्र सुव (२)

यज्ञपतिं भगाय दिव्यो गन्धर्वः। केतूपूः केतं नः पुनातु
वाचस्पतिर्वाचमद्य स्वदाति नः। इमं नो देव सवितर्यज्ञं प्र सुव
देवायुवः सखिविदः सत्राजितं धनजितं सुवर्जितम्। ऋचा
स्तोमः समर्धय गायत्रेण रथन्तरम्। बृहद्गायत्रवर्तनि। देवस्य त्वा
सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यां गायत्रेण छन्दसा-
ऽऽददेऽङ्गिरस्वदभिरसि नारि- (३)

रसि पृथिव्याः सधस्थादग्निं पुरीष्यमङ्गिरस्वदा भर त्रैष्टुभेन
 त्वा छन्दसाऽऽदेऽङ्गिरस्वद्वभिरसि नारिरसि त्वया वयं
 सधस्थ आग्निं शकेम खनितुं पुरीष्यं जागतेन त्वा छन्दसा-
 ऽऽदेऽङ्गिरस्वद्वस्त आधाय सविता बिभ्रदग्निं हिरण्ययीम्।
 तया ज्योतिरजस्रमिदग्निं खात्वी न आ भ्रानुष्टुभेन त्वा
 छन्दसाऽऽदेऽङ्गिरस्वत्॥ (४)

इद्यज्ञं प्र सुव नारिरानुष्टुभेन त्वा छन्दसा त्रीणि च॥ [१]

इमामगृभ्णन्नशनामृतस्य पूर्व आयुषि विदथेषु कव्या। तया
 देवाः सुतमा बभूवुरऋतस्य सामन्थसरमारपन्ती। प्रतूर्तं वाजिन्ना
 द्रव वरिष्ठामनु संवतम्। दिवि ते जन्म परममन्तरिक्षे नाभिः
 पृथिव्यामधि योनिः। युञ्जाथा रासं युवमस्मिन् यामै वृषण्वसू।
 अग्निं भरन्तमस्मयुम्। योगेयोगे तवस्तरं वाजेवाजे हवामहे।
 सखाय इन्द्रमृतये। प्रतूर्व- (५)

त्रेह्यवक्रामन्नशस्ती रुद्रस्य गाणपत्यान्मयोभूरेहि। उर्वन्तरिक्ष-
 मन्विहि स्वस्तिगव्यूतिरभयानि कृण्वन्। पृष्णा सयुजा सह।
 पृथिव्याः सधस्थादग्निं पुरीष्यमङ्गिरस्वदच्छेह्यग्निं पुरीष्यमङ्गिर-
 स्वदच्छेमोऽग्निं पुरीष्यमङ्गिरस्वद्वरिष्यामोऽग्निं पुरीष्यमङ्गिर-
 स्वद्वरामः। अन्वग्निरुषसामग्रमख्यदन्वहानि प्रथमो जातवेदाः।
 अनु सूर्यस्य (६)

पुरु॒त्रा च॑ र॒श्मीन॑नु द्यावा॑पृथि॒वी आ त॑तान। आ॒गत्य॑
वा॒ज्यध्व॑नः सर्वा॑ मृ॒धो वि धू॑नुते। अ॒ग्निः स॒धस्थे॑ मह॒ति चक्षु॑षा
नि चि॑कीषते। आ॒क्रम्य॑ वाजि॒न्यृथि॑वीम॒ग्निमि॑च्छ रु॒चा त्वम्।
भू॒म्या वृ॑त्वाय॑ नो ब्रूहि॒ यतः॑ खना॑म॒ तं वय॑म्। द्यौस्ते॑ पृ॒ष्ठं
पृथि॑वी स॒धस्थ॑मा॒त्माऽन्तरि॑क्षः॒ समु॒द्रस्ते॒ योनिः॑। वि॒ख्याय॑ चक्षु॑षा
त्वम॒भि तिष्ठ॑ (७)

पृत॒न्यतः॑। उत्क्रा॑म मह॒ते सौभ॑गाया॒स्मादा॑स्थाना॒द्वि॒णोदा॑
वा॒जिन्। व॒यः स्या॑म सु॒म॒तौ पृथि॑व्या अ॒ग्निं ख॑निष्यन्त॑ उ॒पस्थे॑
अस्याः॑। उद॑क्रमीद्वि॒णोदा॑ वा॒ज्यर्वा॑कः स लो॒कः सु॑कृतं
पृथि॑व्याः। ततः॑ खने॒म सु॒प्रती॑कम॒ग्निः सु॒वो रुहा॑णा॒ अधि॑ नाकं
उत्त॑मे। अ॒पो दे॒वीरु॑प॒ सृज॑ मधु॒मती॑रय॒क्ष्माय॑ प्र॒जाभ्यः॑। तासा॑ः
स्था॒नादु॒ज्जि॒हता॑मोष॒धयः॑ सु॒पिप्प॒लाः। जिघ॑र्म्य- (८)

ग्निं मन॑सा घृ॒तेन॑ प्रति॒क्ष्यन्तं॑ भुव॑नानि॒ विश्वा॑। पृथुं॑
ति॒रश्वा॑ वय॑सा बृ॒हन्तं॑ व्यचि॑ष्ठम॒न्नः रभ॑सं वि॒दान॑म्। आ
त्वा॑ जिघ॑र्मि वच॑सा घृ॒तेना॑र॒क्षसा॒ मन॑सा॒ तज्जु॑षस्व। मर्य॑श्रीः
स्पृ॒ह्यद्व॑र्णो अ॒ग्निर्नाभि॑मृ॒शे त॒नुवा॑ ज॒रह॑षाणः। परि॒ वाज॑पतिः
क॒विर॒ग्निर्ह॒व्या न्य॑क्रमीत्। दध॑द्र॒त्नानि॑ दा॒शुषे॑। परि॒ त्वाऽग्ने॑
पु॒रं व॒यं वि॒प्रः सह॑स्य धीम॒हि। धृ॒षद्व॑र्णं दि॒वेदि॑वे भे॒त्तारं॑
भङ्गु॑राव॒तः। त्वम॑ग्ने द्युभि॒स्त्वमा॑शुशु॒क्षणि॑स्त्वम॒द्भ्यस्त्वम॑श्म॒नस्परि॑।
त्वं वने॑भ्य॒स्त्वमोष॑धीभ्य॒स्त्वं नृ॒णां नृ॑पते जायसे॒ शुचिः॑॥ (९)

प्रतूर्वन्सूर्यस्य तिष्ठ जिघर्मि भेत्तारं विश्वं॥ [२]

देवस्य॑ त्वा सवि॒तुः प्र॑स॒वेऽश्विनो॑र्बा॒हुभ्यां॑ पू॒ष्णो हस्ता॑भ्यां
पृथि॒व्याः स॒धस्थेऽग्निं॑ पु॒रीष्य॑मङ्गिर॒स्वत्ख॑नामि। ज्योति॑ष्मन्तं
त्वाऽग्ने सु॒प्रती॑कमज॒स्रेण॑ भा॒नुना॒ दीद्या॑नम्। शिवं प्र॒जाभ्यो॑-
ऽहि॑सन्तं पृथि॒व्याः स॒धस्थेऽग्निं॑ पु॒रीष्य॑मङ्गिर॒स्वत्ख॑नामि। अ॒पां
पृ॒ष्ठम॑सि स॒प्रथा॑ उ॒र्वग्निं॑ भ॒रिष्य॑दपरावपिष्ठम्। वर्ध॑मानं म॒ह आ च॒
पुष्करं॑ दि॒वो मा॒त्रया॑ वरि॒णा प्र॑थस्व। शर्म॑ च स्थो (१०)

वर्म॑ च स्थो अ॒च्छिद्रे॑ बहु॒ले उ॒भे। व्यच॑स्वती सं व॑साथां
भ॒र्तम॑ग्निं पु॒रीष्य॑म्। सं व॑साथा॒ सुव॑र्विदा॒ समीची॑ उर॑सा
त्मना॑। अ॒ग्निम॒न्तभ॑रिष्यन्ती ज्योति॑ष्मन्तमज॒स्रमि॑त्। पु॒रीष्यो॑-
ऽसि॑ वि॒श्वभ॑राः। अथ॑र्वा त्वा प्रथ॒मो निर॑मन्थदग्ने। त्वाम॑ग्ने
पुष्करा॒दध्य॑थर्वा निर॑मन्थत। मूर्ध्नो॑ वि॒श्वस्य॑ वा॒घतः॑। तमु॑ त्वा
द॒ध्यङ्घ्रिः॑ पु॒त्र ई॒धे (११)

अथ॑र्वणः। वृ॒त्रह॑णं पुर॒न्दर॑म्। तमु॑ त्वा पा॒थ्यो वृषा॑ समी॒धे
दस्यु॑हन्त॒मम्। ध॒नञ्ज॒य र॑णैरणे। सीद॑ होतुः स्व उ॑ लो॒के
चि॑कि॒त्वान्त्सा॒दया॑ य॒ज्ञ र॑ सु॒कृत॑स्य यो॒नौ। दे॒वावी॑र्दे॒वान् ह॒विषा॑
यजा॑स्यग्ने बृह॒द्यज॑माने वयो॑ धाः। नि होता॑ होतृष॒दने॑ वि॒दान॑स्त्वेषो
दी॒दिवा॑ र॒ अस॑दथ्सु॒दक्षः॑। अ॒दब्ध॑व्रतप्रमतिर्वि॒सिष्ठः॑ सह॒स्रम्भ॑रः
शुचि॑जिह्वो अ॒ग्निः। स र॑ सी॒दस्व॑ म॒हा र॑ असि॒ शोच॑स्व (१२)

देव॒वीत॑मः। वि धूम॑म॒ग्ने अरु॑षं मि॒येध्य॑ सृ॒ज प्र॑शस्त द॒र्श॒तम्।
जनि॑ष्वा हि जे॒न्यो अ॒ग्ने अ॒ह्वाँ ह॒तो ह॒तेष्व॑रु॒षो वने॑षु। दमे॑दमे
स॒प्त रत्ना॑ दधा॑नोऽग्नि॒र्होता॑ नि ष॑सादा॒ यजी॑यान्॥ (१३)

स्थ ईधे शोच॑स्व स॒प्तवि॑ंशतिश्च॥ — [३]

सं ते वा॒युर्मा॑त॒रिश्वा॑ दधा॒तूत्ता॑नायै हृद॑यं यद्वि॒लि॒ष्टम्। दे॒वानां॑
यश्च॑रति प्रा॒णथे॑न॒ तस्मै॑ च देवि॒ वर्ष॑डस्तु॒ तुभ्य॑म्। सु॒जा॑तो॒ ज्योति॑षा
स॒ह शर्म॑ वरू॒थमा॑स॒दः सु॒वः। वा॒सो अ॒ग्ने वि॒श्वरू॑प॒ः सं व्य॑यस्व
वि॒भाव॑सो। उ॒दु तिष्ठ॑ स्वध्व॒रावा॑ नो दे॒व्या कृ॑पा। दृ॒शे च॑ भा॒सा
बृ॒हता॑ सु॒शुक्क॑नि॒राग्रे॑ याहि सु॒श॒स्तिभिः॑। (१४)

ऊ॒र्ध्व ऊ॒ षु णं ऊ॒तये॑ तिष्ठा॑ दे॒वो न सं॑वि॒ता। ऊ॒र्ध्वो
वा॒जस्य॑ स॒निता॑ यद॒ञ्जिभि॑र्वा॒घद्वि॑र्वि॒ह्वया॑महे। स जा॒तो गर्भो॑ अ॒सि
रोद॑स्यो॒रग्ने॑ चा॒रुर्वि॑भृ॒त ओष॑धीषु। चि॒त्रः शि॒शुः परि॑ तमाँ॒स्य॒क्तः प्र
मा॒तृभ्यो॑ अधि॒ कनि॑क्रद॒द्राः। स्थि॒रो भ॑व वी॒ड्वङ्ग॑ आ॒शुर्भ॑व वा॒ज्यव॑न्त्र।
पृ॒थुर्भ॑व सु॒षद॑स्त्वम॒ग्नेः पु॑री॒षवा॑हनः। शि॒वो भ॑व (१५)

प्र॒जाभ्यो॑ मा॒नुषी॑भ्य॒स्त्वम॑ङ्गि॒रः। मा द्या॑वा॒पृथि॑वी अ॒भि शू॑शुचो॒
माऽन्त॑रि॒क्षं मा॑ वन॒स्पती॑न्। प्रै॒तु वा॒जी कनि॑क्रद॒न्नान॑द॒द्रास॑भः
प॒त्वा। भर॑न्न॒ग्निं पु॑री॒ष्य मा॑ पा॒द्यायु॑षः पु॒रा। रा॒स॒भो वां
कनि॑क्रद॒त्सुयु॑क्तो वृष॒णा रथे॑। स वा॑म॒ग्निं पु॑री॒ष्यमा॑शु॒र्दूतो॑
व॒हादि॑तः। वृषा॒ऽग्निं वृष॑णं॒ भर॑न्न॒पां गर्भ॑ँ॒ समु॑द्रियम्। अ॒ग्न आ

याहि (१६)

वी॒तयं॑ ऋ॒तꣳ स॒त्यम्। ओष॑धयः प्र॒तिं गृ॒हीता॒ग्निमे॑तꣳ
शि॒वमा॒यन्तं॑म॒भ्यत्र॑ युष्मान्। व्यस्य॑न्वि॒श्वा अ॑मंती॒ररा॑तीर्नि॒षीद॑न्त्रो
अपं॑ दु॒र्मतिꣳ ह॑नत्। ओष॑धयः प्र॒तिं मो॑दध्वमे॒नं पु॒ष्पाव॑तीः
सु॒पिप्प॒लाः। अ॒यं वो॒ गर्भं॑ ऋ॒त्वियः॑ प्र॒त्नꣳ स॒धस्थ॑मास॑दत्॥ (१७)

सुशस्तिभिः शिवो भव याहि षट्त्रिंशच्च॥ [४]

वि पाज॑सा पृथु॒ना शो॑शु॒चानो॑ बाध॑स्व द्वि॒षो र॒क्षसो॑ अ॒मीवाः॑।
सु॒शर्म॑णो बृ॒हतः॑ शर्म॑णि स्याम॒ग्नेर॒हꣳ सु॒हव॑स्य प्र॒णीतौ॑। आपो॑
हि ष्ठा म॑यो॒भुव॑स्ता न॑ ऊ॒र्जे द॑धातन। म॒हे र॑णाय॒ चक्ष॑से। यो
वः शि॒वत॑मो॒ रस॑स्तस्य॒ भाज॑यते॒ह नः॑। उ॒श॒तीरि॑व मा॒तरः॑। तस्मा॑
अ॒रं ग॑माम वो॒ यस्य॑ क्षया॒य जि॒न्वथ॑। आपो॑ ज॒नय॑था च नः।
मि॒त्रः (१८)

सꣳसृ॒ज्यं पृ॒थि॒वीं भू॒मिं च॒ ज्योति॑षा स॒ह। सुजा॑तं
जा॒तवे॑दसम॒ग्निं वै॑श्वान॒रं वि॒भुम्। अ॒यक्ष्मा॑य॒ त्वा सꣳ सृ॑जामि
प्र॒जाभ्यः॑। वि॒श्वे॑ त्वा दे॒वा वै॑श्वान॒राः सꣳ सृ॑ज॒न्त्वानु॑ष्टु॒भेन॑
छ॒न्द॑साऽङ्गि॒रस्व॑त्। रु॒द्राः स॒म्भृत्य॑ पृथि॒वीं बृ॒हज्यो॑तिः॒ समी॑धिरे।
तेषां॑ भा॒नुर॑जस्र॒ इच्छु॑क्रो दे॒वेषु॑ रोचते। सꣳसृ॒ष्टां वसु॑भी रु॒द्रेर्धीरैः॑
कर्म॑ण्या॑ मृद॒म॑। ह॒स्ताभ्यां॑ मृ॒द्धीं कृ॒त्वा सि॑नीवा॒ली क॑रोतु (१९)

ताम्। सि॒नीवा॒ली सु॑कप॒र्दा सु॑कुरी॒रा स्वौ॑प॒शा। सा

तुभ्यमदिते मह ओखां दधातु हस्तयोः। उखां करोतु शक्त्या
 बाहुभ्यामदितिर्धिया। माता पुत्रं यथोपस्थे साग्निं बिभर्तु गर्भ
 आ। मुखस्य शिरोऽसि यज्ञस्य पदे स्थः। वसंवस्त्वा कृण्वन्तु
 गायत्रेण छन्दसाऽङ्गिरस्वत्पृथिव्यसि रुद्रास्त्वा कृण्वन्तु त्रैष्टुभेन
 छन्दसाऽङ्गिरस्वदन्तरिक्षमस्या- (२०)

दित्यास्त्वा कृण्वन्तु जागतेन छन्दसाऽङ्गिरस्वद्वोरसि विश्वे
 त्वा देवा वैश्वानराः कृण्वन्त्वानुष्टुभेन छन्दसाऽङ्गिरस्वद्विशोऽसि
 ध्रुवासि धारया मयि प्रजा९ रायस्पोषं गौपत्य९ सुवीर्य९
 सजातान् यजमानायादित्यै रास्त्रास्यदितिस्ते बिलं गृह्णातु पाङ्गेन
 छन्दसाऽङ्गिरस्वत्। कृत्वाय सा महीमुखां मृन्मयीं योनिमग्रये।
 तां पुत्रेभ्यः सम्प्रायच्छददितिः श्रपयानिति॥ (२१)

मित्रः करोत्वन्तरिक्षमसि प्र चत्वारि च॥ [५]

वसंवस्त्वा धूपयन्तु गायत्रेण छन्दसाऽङ्गिरस्वद्रुद्रास्त्वा
 धूपयन्तु त्रैष्टुभेन छन्दसाऽङ्गिरस्वदादित्यास्त्वा धूपयन्तु जागतेन
 छन्दसाऽङ्गिरस्वद्विश्वे त्वा देवा वैश्वानरा धूपयन्त्वानुष्टुभेन
 छन्दसाऽङ्गिरस्वदिन्द्रस्त्वा धूपयत्वङ्गिरस्वद्विष्णुस्त्वा धूपय-
 त्वङ्गिरस्वद्वरुणस्त्वा धूपयत्वङ्गिरस्वददितिस्त्वा देवी विश्वदेव्यावती
 पृथिव्याः सधस्थेऽङ्गिरस्वत्खनत्ववट देवानां त्वा पत्नीर्- (२२)

देवीर्विश्वदेव्यावतीः पृथिव्याः सधस्थेऽङ्गिरस्वदधतूखे

धिषणांस्त्वा देवीर्विश्वदैव्यावतीः पृथिव्याः सधस्थेऽङ्गिरस्व-
 दभीन्धतामुखे ग्रास्त्वा देवीर्विश्वदैव्यावतीः पृथिव्याः सधस्थे-
 ऽङ्गिरस्वच्छपयन्तूखे वरूत्रयो जनयस्त्वा देवीर्विश्वदैव्यावतीः
 पृथिव्याः सधस्थेऽङ्गिरस्वत्पचन्तूखे। मित्रैतामुखां पंचैषा मा भेदि।
 एतां ते परि ददाम्यभित्त्यै। अभीमां (२३)

महिना दिवं मित्रो बभूव सप्रथाः। उत श्रवसा पृथिवीम्।
 मित्रस्य चर्षणीधृतः श्रवो देवस्य सानसिम्। द्युम्नं चित्रश्रवस्तमम्।
 देवस्त्वा सवितोद्वपतु सुपाणिः स्वङ्गुरिः। सुबाहुरुत शक्त्या।
 अपद्यमाना पृथिव्याशा दिश आ पृण। उत्तिष्ठ बृहती
 भवोर्ध्वा तिष्ठ ध्रुवा त्वम्। वसवस्त्वाऽऽ च्छन्दन्तु गायत्रेण
 छन्दसाऽङ्गिरस्वद्रुद्रास्त्वाऽऽ च्छन्दन्तु त्रैष्टुभेन छन्दसा-
 ऽङ्गिरस्वदादित्यास्त्वाऽऽ च्छन्दन्तु जागतेन छन्दसाऽङ्गिरस्वद्विश्वे
 त्वा देवा वैश्वानरा आच्छन्दन्त्वानुष्टुभेन छन्दसाऽङ्गिरस्वत्॥ (२४)

पत्नीरिमा९ रुद्रास्त्वाऽऽ च्छन्दन्त्वेकात्रविंशतिश्रं॥ [६]

समांस्त्वान्न ऋतवो वर्धयन्तु संवत्सरा ऋषयो यानि सत्या।
 सं दिव्येन दीदिहि रोचनेन विश्वा आ भाहि प्रदिशः पृथिव्याः।
 सं चेध्यस्वाग्ने प्र च बोधयैनमुच्चं तिष्ठ महते सौभगाय। मा च
 रिषदुपसत्ता तै अग्ने ब्रह्माणस्ते यशसः सन्तु मान्ये। त्वामग्ने वृणते
 ब्राह्मणा इमे शिवो अग्ने (२५)

सुवरेणे भवा नः। सपत्न्या नो अभिमातिजिच्च स्वे गये
जागृह्यप्रयुच्छन्। इहैवाग्ने अग्निं धारया रयिं मा त्वा नि क्रन्पूर्वचितो
निकारिणः। क्षत्रमग्ने सुयममस्तु तुभ्यमुपसत्ता वर्धतां ते अनिष्टतः।
क्षत्रेणाग्ने स्वायुः स९ रभस्व मित्रेणाग्ने मित्रधेये यतस्व। सजातानां
मध्यमस्था एधि राज्ञामग्ने विहव्यो दीदिहीह। अति (२६)

निहो अति स्निधोऽत्यचित्तिमत्यरातिमग्ने। विश्वा ह्यग्ने
दुरिता सहस्वाथास्मभ्य९ सहवीरा९ रयिं दाः। अनाधृष्यो
जातवेदा अनिष्टतो विराडग्ने क्षत्रभृद्दीदिहीह। विश्वा आशाः
प्रमुञ्चन्मानुषीर्भियः शिवाभिरद्य परि पाहि नो वृधे। बृहस्पते
सवितर्बोधयैन९ स९ शितं चिथ्सन्तरा९ स९ शिंशाधि। वर्धयैनं
महते सौभगाय (२७)

विश्व एनमनु मदन्तु देवाः। अमुत्रभूयादध यद्यमस्य बृहस्पते
अभिषंस्तेरमुञ्चः। प्रत्यौहतामश्विना मृत्युमस्माद्देवानामग्ने भिषजा
शचीभिः। उद्वयं तमसस्परि पश्यन्तो ज्योतिरुत्तरम्। देवं देवत्रा
सूर्यमगन्म ज्योतिरुत्तमम्॥ (२८)

इमे शिवो अग्नेऽति सौभगाय चतुस्त्रिंशच्च॥ [७]

ऊर्ध्वा अस्य समिधो भवन्त्यूर्ध्वा शुक्रा शोची९ष्यग्नेः।
द्युमत्तमा सुप्रतीकस्य सूनोः। तनूनपादसुरो विश्ववेदा देवो देवेषु
देवः। पथ आनक्ति मध्वा घृतेन। मध्वा यज्ञं नक्षसे प्रीणानो

नराशंसो अग्रे। सुकृदेवः सविता विश्ववारः। अच्छायमेति
शवंसा घृतेनेडानो वह्निर्ममसा। अग्निः सुचो अध्वरेषु प्रयत्सु।
स यक्षदस्य महिमानमग्नेः स - (२९)

ई मन्द्रासु प्रयसः। वसुश्चेतिष्ठो वसुधातमश्च। द्वारो देवीरन्वस्य
विश्वे व्रता ददन्ते अग्रेः। उरुव्यचंसो धाम्ना पत्यमानाः। ते अस्य
योषणे दिव्ये न योनावुषासानक्ता। इमं यज्ञमवतामध्वरं नः। दैव्या
होतारावूर्ध्वमध्वरं नोऽग्नेर्जिह्वामभि गृणीतम्। कृणुत नः स्विष्टिम्।
तिस्रो देवीर्बहिरेदः सदन्तिवडा सरस्वती (३०)

भारती। मही गृणाना। तन्नस्तुरीपमद्भुतं पुरुक्षु त्वष्टा
सुवीरम्। रायस्पोषं वि प्यतु नाभिर्मस्मे। वनस्पतेऽव सृजा
रराणस्त्मना देवेषु। अग्निर्हव्यः शमिता सूदयाति। अग्ने स्वाहा
कृणुहि जातवेद इन्द्राय हव्यम्। विश्वे देवा हविरिदं जुषन्ताम्।
हिरण्यगर्भः समवर्तताग्ने भूतस्य जातः पतिरेक आसीत्। स
दाधार पृथिवीं द्या- (३१)

मुतेमां कस्मै देवाय हविषा विधेम। यः प्राणतो निमिषतो
महित्वैक इद्राजा जगतो बभूव। य ईशे अस्य द्विपदश्चतुष्पदः
कस्मै देवाय हविषा विधेम। य आत्मदा बलदा यस्य विश्वं
उपासते प्रशिषं यस्य देवाः। यस्य छायामृतं यस्य मृत्युः कस्मै
देवाय हविषा विधेम। यस्येमे हिमवन्तो महित्वा यस्य समुद्रः

रसया सहा- (३२)

ऽऽहुः। यस्येमाः प्रदिशो यस्य बाहू कस्मै देवाय हविषा विधेम। यं क्रन्दसी अवसा तस्तभाने अभ्यैक्षेतां मनसा रेजमाने। यत्राधि सूर उदितौ व्येति कस्मै देवाय हविषा विधेम। येन द्यौरुग्रा पृथिवी च दृढे येन सुवः स्तभितं येन नाकः। यो अन्तरिक्षे रजसो विमानः कस्मै देवाय हविषा विधेम। आपो ह यन्महतीर्विश्व- (३३)

मायन्दक्षं दधाना जनयन्तीरग्निम्। ततो देवानां निर्वर्ततासुरेकः कस्मै देवाय हविषा विधेम। यश्चिदापो महिना पर्यपश्यद्वक्षं दधाना जनयन्तीरग्निम्। यो देवेष्वधि देव एक आसीत्कस्मै देवाय हविषा विधेम॥ (३४)

अग्नेः स सरस्वती द्या९ सह विश्वश्चतुस्त्रि९शश्च॥ [८]

आकूतिमग्निं प्रयुज९ स्वाहा मनो मेधामग्निं प्रयुज९ स्वाहा चित्तं विज्ञातमग्निं प्रयुज९ स्वाहा वाचो विधृतिमग्निं प्रयुज९ स्वाहा प्रजापतये मनवे स्वाहाऽग्नये वैश्वानराय स्वाहा विश्वे देवस्य नेतुर्मतो वृणीत सुख्यं विश्वे राय इषुध्यसि द्युम्नं वृणीत पुष्यसे स्वाहा मा सु भित्था मा सु रिषो द९हस्व वीडयस्व सु। अम्ब धृष्णु वीरयस्वा- (३५)

ऽग्निश्चेदं करिष्यथः। द९हस्व देवि पृथिवि स्वस्तय आसुरी माया स्वधया कृताऽसि। जुष्टं देवानामिदमस्तु हव्यमरिष्टा

त्वमुदिहि यज्ञे अस्मिन्। मित्रैतामुखां तपैषा मा भेदि। एतान्ते
परि ददाम्यभित्त्यै। द्वन्नः सर्पिरासुतिः प्रत्नो होता वरेण्यः।
सहसस्पुत्रो अद्भुतः। परस्या अधि संवतोऽवरा५ अभ्या (३६)

तर। यत्राहमस्मि ता५ अंवा। पुरमस्याः परावतो रोहिदंश्च
इहाऽऽ गंहि। पुरीष्यः पुरुप्रियोऽग्रे त्वं तरा मृधः। सीद त्वं
मातुरस्या उपस्थे विश्वान्यग्रे वयुनानि विद्वान्। मैनामर्चिषा मा
तपसाऽभि शूशुचोऽन्तरस्या५ शुक्रज्योतिर्वि भाहि। अन्तरग्रे रुचा
त्वमुखायै सदेने स्वे। तस्यास्त्व५ हरंसा तपञ्जातवेदः शिवो भव।
शिवो भूत्वा मह्यमग्रेऽथो सीद शिवस्त्वम्। शिवाः कृत्वा दिशः
सर्वाः स्वां योनिमिहासदः॥ (३७)

वीरयस्वा तपन्वि५शतिश्च॥ [९]

यदग्रे यानि कानि चाऽऽ ते दारूणि दध्मसि। तदस्तु तुभ्यमिदं
घृतं तज्जुषस्व यविष्य। यदत्युपजिह्विका यद्वम्रो अतिसर्पति। सर्वं
तदस्तु ते घृतं तज्जुषस्व यविष्य। रात्रि५रात्रिमप्रयावं भरन्तोऽश्वायेव
तिष्ठते घासमस्मै। रायस्पोषेण समिषा मदन्तोऽग्रे मा ते प्रतिवेशा
रिषाम। नाभा (३८)

पृथिव्याः समिधानमग्नि५ रायस्पोषाय बृहते हवामहे। इरं
मदं बृहदुक्थं यजत्रं जेतारमग्निं पृतनासु सासहिम्। याः सेना
अभीत्वरीराव्याधिनीरुगणा उत। ये स्तेना ये च तस्करास्ताऽस्तै
अग्रेऽपि दधाम्यास्यै। दष्ट्राभ्यां मुलिमूञ्जभ्यैस्तस्करा५ उत।

हनू॑भ्या॒ऽस्ते॒नान्भ॑गव॒स्ता॒ऽस्त्वं खा॑द सु॒खादि॑तान्। ये जने॑षु
म॒लिम्ल॑वः स्ते॒नास॒स्तस्करा॑ वने॑। ये (३९)

कक्षे॑ष्वघा॒यव॒स्ता॒ऽस्ते द॑धामि जम्भ॑योः। यो अ॒स्मभ्य॑मरा॒तीया॑द्यश्च॒ नो द्वे॑षते॒ जनः॑। निन्दा॑द्यो अ॒स्मान् दि॒प्साच्च॑ सर्वं॒ तं
म॑स्म॒सा कुरु॑। स॒शितं॑ मे ब्रह्म॒ स॒शितं॑ वी॒र्यं बल॑म्। स॒शितं॑
क्ष॒त्रं जि॒ष्णु यस्या॑हमस्मि॑ पुरो॒हितः॑। उदे॑षां बा॒हू अ॑तिर॒मुद्वर्च॑ उदू
बल॑म्। क्षि॒णोमि॒ ब्रह्म॑णा॒मित्रा॑नु॒न्नयामि॑ (४०)

स्वा॒ऽ अ॒हम्। दृ॒शानो॑ रु॒क्म उ॒र्व्या व्य॑द्यौर्दुर्म॒र्षमायुः॑
श्रि॒ये रु॑चा॒नः। अ॒ग्निर॒मृतो॑ अभव॒द्वयो॑भिर्यदे॒नं द्यौर॑जनय॒त्सुरेताः॑।
वि॒श्वा रू॒पाणि॑ प्रति॒ मुञ्च॑ते क॒विः प्रासा॑वी॒द्भद्रं॑ द्विपदे॒ चतु॑ष्पदे।
वि ना॒कम॑ख्य॒त्सवि॑ता वरे॒ण्योऽनु॑ प्रयाण॑मु॒षसो॑ वि रा॑जति।
नक्तो॒षासा॑ सम॑नसा॒ विरू॑पे धा॒पये॑ते शिशु॑मेक॒ऽ समी॑ची। द्यावा॒
क्षामा॑ रु॒क्मो (४१)

अ॒न्तर्वि॑ भा॒ति दे॒वा अ॒ग्निं धा॑रय॒न्द्रवि॑णो॒दाः। सु॒पर्णो॑ऽसि
ग॒रुत्मा॑न्नि॒वृत्ते॑ शिरो॑ गाय॒त्रं चक्षुः॑ स्तोमं॒ आ॒त्मा सामं॑ ते
त॒नूर्वा॑मदे॒व्यं बृ॑ह॒द्रथ॑न्तरे प॒क्षौ य॑ज्ञाय॒ज्ञियं॑ पुच्छं॒ छन्दा॑ऽस्य॒ङ्गानि॑
धि॒ष्णि॒याः श॒फा यजू॑ऽषि॒ नाम॑। सु॒पर्णो॑ऽसि ग॒रुत्मा॑न्दि॒वं गच्छ॑
सु॒वं पत॑॥ (४२)

अग्रे यं यज्ञमध्वरं विश्वतः परिभूरसि। स इद्वेवेषु गच्छति।
 सोम यास्तै मयोभुवं ऊतयः सन्ति दाशुषै। ताभिर्नोऽविता भव।
 अग्निर्मूर्धा भुवं। त्वं नः सोम या ते धामानि। तत्संवितुर्वरेण्यं
 भर्गो देवस्य धीमहि। धियो यो नः प्रचोदयात्। अचिन्ती यच्चकृमा
 दैव्ये जने दीनैर्दक्षैः प्रभूती पूरुषत्वता। (४३)

देवेषु च सवितुर्मानुषेषु च त्वं नो अत्र सुवतादनांगसः।
 चोदयित्री सूनृतानां चेतन्ती सुमतीनाम्। यज्ञं दधे सरस्वती।
 पार्वीरवी कन्या चित्रायुः सरस्वती वीरपत्नी धियं धात्।
 ग्राभिरच्छिद्रं शरणं सजोषा दुराधर्षं गृणते शर्म यंसत्।
 पूषा गा अन्वेतु नः पूषा रक्षत्वर्वतः। पूषा वाजं सनोतु नः।
 शुक्रं ते अन्यद्यजतं ते अन्यद् (४४)

विषुरूपे अहनी द्यौरिवासि। विश्वा हि माया अवसि स्वधावो
 भद्रा ते पूषन्निह रातिरस्तु। तेऽवर्धन्त स्वतवसो महित्वना नाकं
 तस्थुरु रुरु चक्रिरे सदैः। विष्णुर्यद्वावद्वृषणं मदच्युतं वयो न सीदन्नधि
 बरुहिषि प्रिये। प्र चित्रमर्कं गृणते तुराय मारुताय स्वतवसे
 भरध्वम्। ये सहांसि सहसा सहन्ते (४५)

रेजन्ते अग्रे पृथिवी मुखेभ्यः। विश्वे देवा विश्वे देवाः। द्यावां
 नः पृथिवी इमं सिध्ममद्य दिविस्पृशम्। यज्ञं देवेषु यच्छताम्।
 प्र पूर्वजे पितरा नव्यंसीभिर्गीर्भिः कृणुध्वं सदैने ऋतस्य। आ

नो॑ द्यावापृथिवी॑ दैव्ये॑न॒ जने॑न यातुं॒ महि॑ वां वरू॒थम्। अ॒ग्निः
 स्तोमे॑न बोधय॒ समिधा॑नो अमर्त्यम्। ह॒व्या दे॒वेषु॑ नो दधत्। स
 ह॑व्य॒वाडम॑र्त्य उ॒शिग्दू॑तश्चनो॑हितः। अ॒ग्निर्धिया॑ समृ॒ण्वति॑। शं नो
 भवन्तु॑ वाजे॑वाजे॥ (४६)

पूरुष॑त्वता॒ यज॑तन्ते॒ अन्य॑थ्सह॑न्ते॒ चनो॑हितोऽष्टौ च॑॥ [११]

यु॒ञ्जान॑ इ॒माम॑गृ॒भ्णं दे॒वस्य॑ सन्ते॒ वि पा॑जंसा॒ वस॑वस्त्वा॒ समा॑स्त्वो॒र्ध्वा अ॒स्याकू॑तिं॒ यद॑ग्रे॒ यान्य॑ग्रे
 यं य॒ज्ञमेका॑दश॥११॥

यु॒ञ्जानो॑ वर्म॑ च॒ स्थ आ॑दि॒त्यास्त्वा॒ भार॑ती॒ स्वा॑ अ॒ह॑ ष॒ट्त्वारि॑शत्॥४६॥

यु॒ञ्जानो॑ वाजे॑वाजे॥

हरिः ॐ॥

॥कृष्ण-यजुर्वेदीय-तैत्तिरीय-संहितायां चतुर्थकाण्डे प्रथमः प्रश्नः
 समाप्तः॥४-१॥